

Mere refereres ham enten paa den ene eller den anden Maade. Jeg udtalte dette ved 1ste Behandling af denne Sag, og det kunde altsaa ikke være noget Medlem her i Salen en Gaade, hvorledes min Stilling til Sagen var. Den var simpelthen den, at jeg i dette som alle andre Forhold ikke vil laane Haand til at foretage en Forandring i Lovgivningen, hvorved jeg finder Eiendomsretten krenket, og denne Stilling skal jeg vide at staa fuldtændig fast paa. Det være sig nu, at den ærede Ordfører finder det rigtig at udtale sig desangaaende i den Tone og Stil, hvori han denne Gang udtalte sig, og at andre Medlemmer finde den passende, saa vil jeg ikke lægge Skjul paa, at jeg ikke finder den passende. (S. N. Hansen: Den er passende alligevel!) (Munterhed.) Den obligate Munterhed, der i den Anledning møder det ærede Medlem, veed jeg ikke, om han sætter Pris paa; jeg gjør det ikke, og det vilde næsten gjøre mig ondt for ham, om han gjorde det. (S. N. Hansen: Den lader dog til at genere Dem!) Na nei! Jeg siger altsaa, at det ærede Flertal forekommer mig ikke at have savnet passende Veiledning til at vide, hvad der kunde være at indvende mod Forslaget, saaledes som det foreligger fra Flertallets Side; thi det ærede Mindretal har paa en aldeles klar og tydelig Maade udtalt sig om denne Sag og gennem sin Ordfører tydelig udtalt for Thinget, hvori det ligger. Jeg skal se bort fra, om man vil ordne dette Forhold delvis eller vente indtil den større Ordning af Tiendeydelsen finder Sted, Noget, som jeg i ethvert Tilfælde ikke for Liden kan overse og hvortil man endnu ikke i Ministeriet har foretaget de fornødne Overveielser. Men man vil utvivlsomt ved at tage en Herredskapitelstart ingenlunde naae til at give en retfærdigere Ordning eller et retfærdigere Vederlag for Tienden in natura end det Nuværende, og man vil derved komme til den mærkelige Anomal, at den Ordning, som i Henhold til en tidligere Lov frivillig er truffen mellem Parterne, er ordnet efter een Kapitelstart, nemlig den almindelige, medens man nu her ved at ville anvende Loang i Forholdet, sætter en ny Kapitelstart, som i mange Forhold efter al Sandfynlighed, da vi ikke kjende den, vil føre til ikke lidet større Uligged end den ældre. Da Flertallet forelagde mig sit Vædringsforslag, og dette Vædringsforslag ikke indeholdt Noget, som jeg kunde erkjende for blot tilnærmelsesvis at være et Forsøg paa at hjælpe paa den efter min Mening uretfærdige Ordning, som det vilde være, om man ved et preempatorisk Lovbud vilde sætte en vis Betaling efter Kapitelstarten istedetfor det, som Tiendeieren kunde skaffe sig ved at sælge sit Korn, maatte jeg anse det for aldeles ufrugtbart at forhandle med Flertallet i den Anledning, og da jeg naturligvis har den største Agtelse for de Herrers Aid ligesom for min egen, vilde jeg ikke gjøre noget Forsøg i den Henseende. Jeg maatte

derfor, da der intet Hensyn var taget til mine Udtalelser ved 1ste Behandling, finde, at der ikke var nogen Grund for mig til en Forhandling, af hvilken jeg ikke kunde vente fremdragt nogen videre Nytte; thi jeg kunde ikke sige noget Andet end, hvad jeg allerede havde sagt ved denne Sags 1ste Behandling.

Gæste: Jeg kan i Et og Alt slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgfreds (Holstein-Holsteinborg) har fremskillet til Forsvar for den Stilling, som Mindretallet har vedtaget, og jeg tror, at han netop meget heldig kom til at betone det, hvorom Sagen egentlig dreier sig, og som i Retfærdighedens Interesse medfører, at hverken han eller jeg kunde slutte os til det foreliggende Forslag. Hvad der har bragt mig til at tage Ordet, var ikke Hensynet til, hvad den nævnte ærede Rigsdagsmand ansøgte, men derimod til det, som vi nu hørte af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen). Det er med en stor Tilfredsstillelse, at jeg har hørt det Foredrag, han har holdt; det er i fuldkommen Harmoni med, hvad han udtalte under Sagens 1ste Behandling. Jeg tror ikke, at jeg feiler, naar jeg siger, at han, der er Medforslagsstiller, ansøgte, at han erkjendte, at Resultaterne af denne Lov ikke vilde blive ganske rigtige. Jeg feller neppe ved at sige, at han brugte det Udtryk, at han erkjendte, at Resultaterne ikke vilde blive de rigtige; han erkjendte, at der var mange Tilfælde, hvor der erholdtes Mere for den ydede Tiende in natura, end en Godtgjørelse efter Kapitelstarten vilde lede til; men han trostede sig paa en Maade, som allerede den Gang gjorde, at jeg ikke kunde være saa fornøjet med den Ansueelse, han gjorde gjældende. Han mente nemlig, at det Tab, der kom til at indtræde, i og for sig var intetfigende; det var uden Betydning. Den Maade, hvorpaa han beroligede sig, med Hensyn til det af ham i Forening med andre Herrer indbragte Forslag, gik ud paa, at man ganske vist vilde komme til at se, at den heldige Udjevning alligevel vilde komme til at finde Sted om ikke strax saa dog temmelig snart. Det er i Grunden de samme Betragtninger, den ærede Rigsdagsmand idag har anstillet, men det, som jeg gjør, at jeg ikke kan være enig med ham, hverken i hvad han saaledes udtalte under Sagens første Behandling, eller i, hvad han idag udtalte, er, at hvor der er Spørgsmaal om at foretage en Handling og om at træffe en Bestemmelse, som er beregnet paa at forrykke et tidligere Forhold, og i Forbindelse dermed det Spørgsmaal opkastes: Er der Noget, hvis Eiendomsret kommer til at lide under det, der kan jeg ikke berolige mig med det Punkt, som den ærede Rigsdagsmand idag fremdrog, nemlig dette, at, er der Noget, der kommer til at tabe derved, saa er der Andre, der kommer til at vinde, eller for at tage Tingen i